

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 23. Den 1. September 1872. Priis: 6 Sk. pr. Exempl.

Præsident George M. Smiths Besøg i Staterne.

Tale holdt i Salt Lake City den 7de Juni 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Nydelsen af den hellige Nadver er Noget, som er vel stillet til at bringe Enhver til at kaste et Blik tilbage paa sit Liv og sin Vandel — til at undersøge om de Veie, vi vandre paa, staar i Samflang med vor Religions hellige Principer, som ere aabenbarede til vor og alle Menneskers Frelse, og som vi have annammet.

Under min Reise i Øststaterne har jeg lagt Mærke til, at betydelige Summer ere blevne anvendte af Befolkningen til Opsætningen af Kirker og Kapeller og sammes Oppudsning. Hver Kjøbstad og Landsby er smykket med prægtige Kirker, hvis elegante Taarne og slanke Spire bære Vidnesbyrd om Indbyggernes Guds-frygt. Jeg har tænkt endel over, hvad Indflydelse vel Religionen har paa disse Menneskers Sind. Blandt de Venner, jeg besøgte, fandt jeg mange, der kaldte

sig Religionsbekjendere, hvilke totalt for-kastede enhver Gudsdyrkelsesform, og som aldrig havde til Vorherre med deres Familier eller holdt Bordbon. Jeg kan naturligvis ikke sige, om dette er almindelig Skit blandt de Kristne, men een Ting veed jeg, at iblandt de Sidste-Dages Hellige er man let tilbørlig til at forsømme sine daglige Pligter i denne Henseende. Om vi bygge Templer og Kirker med prægtige Kupler og Taarne til Øre for vor Religion, hvad hjælper det os, hvis vi ikke efterleve vor Religions Principer i Hjemmet? Hvis vi ikke have Gud i Tankerne til enhver Tid, kunne vi ei nære Belsignelser, som i modsat Fald vilde tilflyde os.

Medens Sakramentet omdeles, der er et Sindbillede paa vor Frelsers Lidelse og Død og et Minde om det Offer, han bragte for vor Frelse, bør vi spørge os

selv: erindre vi ham i alle Ting? anerkjende vi hans faderlige Omsorg i alt hvad der vedersares os? anraabe vi ham i vor Families Skjød og i vort Livskammer? eller glemme vi vores Pligter? forsomme vi vores Bonner Morgen og Aften, og have vi saadant Håstværk, at vi ikke engang faae Tid til at velsigne vor Mad? Bivaane vi Forsamlingerne paa Sabathen? og offre vi Resten af Dagen til religiøs Læsning og Betragtninger? Lad os ogsaa spørge os selv, om vi ere rettsløse i al vor Vandet; gjøre vi mod Andre, hvad vi vi ønske de skulle gjøre mod os? ere vi redelige mod hverandre? holde vi de moraliske Principer i Øre, ved hvis Tagtagelse vi ene kunne sikre os en Arv i det celestiale Rige? Brodre og Søstre, om vi gjøre os disse Spørgsmål og med en god Samvittighed kunne besvare dem, som de bør besvares, da ere vi værdige til at nyde Sakramentet for Herrens Dine. Hvis vi derimod have været Slove og ligegejlige, bør vi ombende os, thi Omvendelse er vor første Pligt.

Siden jeg sidst saae Eder, har jeg besøgt mit Barndomshjem nede i Staterne, som jeg ikke har set i henved fyrtalte Aar. Mine første Begreber om Ret og Uret blev mig indprentet der. Grindringen om mit Ophold blandt Folket dervede de første 15 Aar af mit Liv har gjort et dybt Indtryk paa mig, og jeg mindes tydelig deres Levevis og Tænkemaade. Fyrretype Aar feie meer end en Generation bort fra Jorden. Statistikere ansætte i Almindelighed en Generations gjennemsnitlige Levealder til tre og tredive Aar — i dette Tidrum rives der bort saamange Mennesker, som leve paa den paa eengang. Jeg gik ind i min Fødeby efter 40 Aars Fraværelse og forhørte mig om dem, der varer Byens nemmeste Mænd dengang, saasom Kjøbmænd, Landmænd, Haandværkere, Præster, Øv-

righedspersoner osv., med hvem jeg havde været bekjendt. Hvor varer de? De varer næsten alle døde; kuns nogle enkelte gamle Ansigter havde overlevet sin Tid, ligesom gamle Ege. En lille smuk Lund paa cirka 200 unge Træer, som jeg tidligere saa ofte besøgte paa min Faders Ejendom, var sporløs forsvunden. Mange af Eder erindre visstnok, at vi i 1853 havde Indianer-Uroligheder i det sydlige Utah. Jeg var dengang Militær-Kommmandant for det sydlige Departement. Før hvert Angreb, Indianerne gjorde paa os, drømte jeg om denne lille Lund, og derfaae jeg altid, eller fik idetmindste Indtrykket af, de forestaaende Fortrædeligheder med Indianerne. Men nu er der ikke et Træ tilbage; det samme vilde være tilfældet med Folket, havde jeg været horte nogle Aar til.

Jeg gik hen i Skoledistrikset, hvor jeg havde boet en seg Aars Tid, og besøgte Mr. Porter Patterson, med hvem jeg havde været bekjendt i mine Drengeaar. Jeg spurgte ham om Naboerne. „De ere alle døde paa Fire nøer,” sagde han, „der er kuns mig selv og min Hustru, John Stafford og Madam Garfield tilbage af de gifte Folk, som fandtes her, da De reiste bort herfra.“ Saal maa jeg hen paa Kirkegaarden, sagde jeg.

Disse Betragtninger bragte mig tilminde de Prædikener, jeg havde hørt i min Ungdom. Jeg fandt Gravstene og Mindesmærker over Mange, som jeg havde kjendt, og over Mange, hvis Begravelse jeg havde bivaanet, og jeg funde erindre hele Udtog af Talerne, som holdtes ved deres Baare. „Værer derfor ogsaa I rede, thi Menneskens Son kommer i den Time, som I ikke mene.“ Dette og lignende Skriftsteder blev ofte anførte som Advarsel for de Gjenlevende at berede sig for Døden.

Af disse Gravstifter erfarede jeg, at

Mange varer kaldte bort i deres Ungdom, thi der var unge Piger og Mænd iblandt dem, med hvilke jeg var bekjendt og med nogle af dem beslægtet. Jeg besøgte tre Kirkegaarde med lignende Resultat.

De Sidste-Dages Hellige formane Mænd og Kvinder, Unge og Gamle til at omvende sig og leve som de bør, thi Enhver, som gør det, vil være beredt til at dø, naarsomhelst Herren kalder. Vi have aldrig søgt at fræmme Menneskene ind i Himlen. Jeg gik ind i Skolehuset, hvor jeg i gamle Dage paa det Høitidelige blev fordømt til evig Fortabelse ni Gange af en Kongregational-Præst for 40 Aar siden. Han var nu gaaet til sin Grav; og næsten alle de, som den gang vare tilstede i Førsamlingen, vare ligeledes gaaede heden, enten før eller efter ham. Hensigten med denne haarde, salvesesfulde Dom var vel sagtens at vinde Proselyter for Menigheden og i Særdeleshed mig, der ansaaes for meget ubodsrædig, og jeg troer nok det rette Udtryk vilde være, at han søgte at fræmme mig ind i Himmerige. Men det havde nu ikke den Virkning paa mig; jeg kunde aldrig satte saadanne Lærdomme, som jeg dengang hørte. At jeg skulde hjemfalde til Guds Forbandelse i al Evighed og lide alle de Pinsler og Kvaler, som hin Præst, og Andre med ham, saa veltalende stildrede, det kunde jeg umulig faae til at harmonere med Forsynets Retsfærdighed — der er ikke Spor af Fornuft i saadan en Lære. Men dengang herskede der stor religiøs Ophidelse overalt i Landet, og Mange blev rystede i deres Sjæls Inderske ved saadanne Taler. Præsterne dengang delte Menneskeheden i to Klasser: den ene skulde nyde evig Herlighed og Glæde, den anden bortvises i evig Kval og Pine.

Da de Sidste-Dages Helliges Lære blev mig forkyndt, var det Noget, jeg

forstaae. Jeg kunde indse Rigtigheden af Tro, Omvendelse og Lydhed; jeg kunde troe paa Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, samt at Gud havde beredt for alle Mennesker en Hæder og Ophoelle, der stod i Forhold til deres Vandet. For at bruge Apostelen Pauli Ord: jeg kunde troe, at der var en Herlighed som Solen, en anden som Maanen og en tredie som Stjernerne, og at der i sidstnævnte Herlighed findes ligesaa mange Grader af Ophoelle som der er Forssjel paa Stjernerne i Glands og Størrelse; altsaa at alle Sekter, Partier og Klasser af Folk ville blive straffede eller belønnede, saaledes som den guddommelige Retsfærdighed bestemmer. Enhver Sidste-Dages Hellig, som forbliver tro i sin Pagt indtil Enden, kan vente at erholde Solens Glands; og enhver Mand, som handler trøllig efter det Lys, han har annammet, lægger Grundvolden for en større Ophoelle og Vre end noget. Die har feet, eller noget dodeligt Menneskes Hjerte kan fatte.

Jeg besøgte ikke disse Gravene med saadanne Følelser, som nogle af de ortodoxe Præster sogte at indprænte mig i min Ungdom — jeg troede ikke, at disse Døde vare hjemfaldne til evig Pine, fordi de troede anderledes end jeg. Jeg troer bestemt, at enhver hæderlig Mand og Kvinde vil blive hæderlig behandlet af en retfærdig Gud. Jeg taler om denne Sag blot i den Hensigt at vække mine Brødre og Søstres Agtpaagivenhed, og for at minde dem om, at jo større deres Fremgang i dette Rige er, desto større Tro, Flid og Opoffrelse kræves der af dem.

Jeg besøgte ogsaa det Sted, hvor Joseph Smiths Fader blev født, nemlig Topsfield i Massachusetts. Jeg var i det Huus, hvor han blev født og paa den Farm, hvor hans Familie havde boet i

tre Generationer tidligere, nemlig fra 1666. Et af Diemedene med mit Besøg var at erholde nogle paalidelige Underretninger med Hensyn til Joseph Smiths Familie. Det var omrent een og firsindstyve Aar siden min Bedstefader flyttede derfra, paa hvilken Tid min Fader var elleve Aar gammel og Josephs Fader een og tyve; disse to varer hodelige Brodre. Det kan synes forunderlig, at jeg efter een og firsindstyve Aars Forløb skulle kunne finde Nogen, som havde kjendt min Bedstefader, og dog talte jeg med Flere, som sagde, at de varer personlig befjendte med ham, endfjendt de kunde ikke erindre, naar han flyttede derfra; men senere vendte han tilbage til den Egn og besøgte sine Slægtninge og Venner. De huskede ham godt og gav mig flere Brudstykke af hans Levnetsløb.

Paa Kirkegaarden i Topsfield findes ingen Monumenter, som ere over firsindstyve Aar gamle. Blandt de ældste var mine Grandanters og andre Slægtninges. Da jeg troer paa Principet Daab for de Døde, søger jeg omhyggelig at støtte mig Navnene paa mine afdøde Slægtninge, hvorsomhelst jeg kan face dem, og jeg har Grund til at troe, at jeg kan erholde Navnene paa omrent ni Hundrede af min Oldemoder Priscilla Goulds Familie. Den ældste Part af Kirkegaarden i Topsfield, som de tidligste Indbyggere benyttede, er aldeles uden Monumenter eller Kjendetegn, saa jeg antager, de dengang kun brugte Træstøtter, hvilke i Tidens Løb ere forsvundne; men paa den nyere Kirkegaard findes der fra firsindstyve Aar siden og ned til vores Dage prægtige Obelisser og Monumenter. Især lagde jeg Mørke til en, hvis Inscription underretter Bestueren om, at den Mand, som der hviler, var Millionær. Om han erholdt sine Penge ørligt eller ikke, staar der Intet om.

Det genealogiske Selskab i Massachusetts har udgivet førstilte Slægtregister over flere hundrede af de ældste Settleres Familier. Hvis vores Venner her, der have Slægtninge begravne i Ny England, vilde staae sig sammen og kjøbe et Set af disse Bøker, vilde de ubestivl kunne finde Grene af deres Slægt, hvilket vilde være dem til Nutte i Udfordigelsen af deres Slægtregister, naar de skulde forrette Ordinancer for de Døde. Men det er vor Tro, Brodre og Søstre, at naar vi have gjort os al mulig Umage, saalangt vor Kundstab og Evne rækker, for at støtte os Underretning om vores Døde, og Herren saaledes er tilfreds med os, vil han give Alabenbaringer, hvorved vi kunne forfolge vor Slægtlinie tilbage indtil den Tid, da Præstedommet virkede paa Jorden, for Ordinancerne bleve forandrede og den evige Bagt brudt.

Seg har ikke til Hensigt for Dieblifiket at omtale alle de Besøg, jeg gjorde, men en Ting rinder mig ihu, nemlig en Beværlning, som min Bedstefader gjorde med Hensyn til mig den sidste Dag, han levede. Han døde i sit otte og firsindstyvende Aar, og jeg var dengang i mit fjortende. „Georg, sagde han, er en besynderlig Dreng. Gjedetsfor at gaae ud og lege som de andre af mine Børnebørn, kommer han ind til mig og spørger om, hvad der hændte for halvsjærds eller firsindstyve Aar siden.“ Det lader til, at jeg har den samme Tilbørlighed endnu, uagtet jeg er godt tilsaars: jeg onsfede fremdeles at tale med de Gamle.

I Woonsocket, Rhode Island, besøgte jeg Fru Tryphena Lyman, en Kusine af min Moder; hun er nu i sit 94de Aar og boer sammen med sin ugifte Datter, en elstværdig ung Dame paa 70. Jeg havde et meget behageligt Besøg hos dem, og der erfarede jeg flere interessante Enkeltheder angaaende min Moders For-

sædre. I South Colton New York var jeg saa heldig at finde en Familie-Bibel, som nu er 200 Aar gammel, der havde tilhørt min Oldefader Pastor John Lyman, hvori han med egen Haand havde strevet sit Slægtregister.

Det er vel velkjendt, at i Konventionen, som mødte tilsammen her i Byen fra alle Kanter af Territoriet, blev forhenværende Guvernør i Utah, Mr. Fuller, og jeg selv valgt til at bivaane den republikanske Konvention i Philadelphia. Vore Opponenter dernede underkjendte min Beskikelse, fordi jeg var Mormon. Be-dommelses-Komiteen ansaae Utahfolgets Repræsentanter uværdige til at have Sæde i nævnte Konvention; følgelig trak vi os tilbage fuldkommen overbeviste om, at den Tid vilde komme, da Ingen vilde spørge en Mand om hans religiøse Tro, naar han bliver kaldet til at udføre et borgerligt Hverv, naar han forsvrigt understøtter Grundloven og værner om Landets Love. Dersor benyttede jeg Leiligheden til at gjøre alle disse Bisiter, hvad jeg i flere Aar havde tænkt paa, og som jeg troer vil være god Frugt. Jeg sagte ikke at gjøre mig offentlig bemærket; jeg holdt ingen offentlige Foredrag, endføndt jeg flere Gange blev opfordret dertil, og til Øre for Ny England være det sagt, at jeg der blev tilbuddt at afbenytte en af deres Kirker. Jeg omtaler dette for at vise, at Ny England ikke længere er saa bigot som tidligere. Jeg ønskede at hvile mig paa denne Tour og prædikede dersor kunst offentlig een Gang, og det var forrige Sondag i de Sidste-Dages Helliges Lokale i Brooklyn.

Vi nærme os Alle til Graven, og vi ønske at efterlade os et godt Navn og Rygte, jeg mener et, som vil være antageligt i Guds Øine. Det er ingen stor Hæder for en Mand, at han levede

og døde som en Millionær, men dersom han har levet som en god og ærlig Mand overensstemmende med Guds Besaling, da vil han kunne forvente et godt Rygte her og en evig Hæder i Himlen. Man siger i Almindelighed, at vi Mormoner troe, at alle Mennesker blive fordømte med Undtagelse af os selv. Vi vide, at dette Værk er af Herren, og at enhver Sidste-Dages Hellig, der er trosaft i Opfyldelsen af sit Kalds Pligter, vil erholde en celestial Herlighed. Vi vide ogsaa, at Gud vil belonne Enhver efter hans Vandet, hvad enten den er god eller daa-lig. Læs Synet i Pagten Bogs og det 15de Kapitel i Pauli Brev til Korinthierne og dem for Eder selv. Paa samme Tid, som vi sege og arbeide for at faae Deel i den evige Herlighed, skulle vi ikke ringeagte dem, som ikke kunne naae dette Maal. Apostelen underretter os om flere forstjellige Grader af Herlighed, som skulle blive Menneskene til Deel. En er som Solens Glands, en anden som Maanens og en tredie som Stjernenes, og ligesom den ene Stjerne er større i Glands end den anden, saaledes vil der ogsaa være Forskjel paa Herligheden, som vi forvente. I disse forstjellige Grader af Herlighed vil man finde allelags Folk, hvilke alle ville erholde Belønning efter deres Leveviis her paa Jordens.

Jeg sagde til General Elderhin, idet vi gik forbi den presbyterianiske Kirke: „Her var det, at jeg ved Daab blev indlemmet i det presbyterianiske Samfund.“ „Saaledes blev ogsaa jeg,“ svarede han. Jeg havde ingen Lust til nærmere at droffe denne Øjenstand. Han er nu, saavidt jeg veed, Medlem af den episkopale Kirke, og jeg er en Sidste-Dages Hellig. Den Mand, der stænklede Vand paa vores Hoveder, forlyndte, at Born, der

døde uden Daab, soer lige ned i Helvede. Jeg har altid tænkt paa dette med Gysen, siden jeg hørte det. Jesus har engang sagt: „Lader smaa Born komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører Saadanne til;“ og dersom vi kunde

leve for Herrens Nasyn saa rene og uskyldige som smaa Born, da vilde vi viesse-ligen annamme Solens Glands. Maa Herren hjælpe os til at leve saaledes, er min Bon, Amen.

Kundskab om Evangeliet.

(Fra „Millennial Star“.)

Et eiendommeligt Karaktertræk ved Guds Folk har altid været deres Præstand, at de vidst med en fuldkommen Vished, at de virkede i Guds Tjeneste. Maarsomhelst Herren har havt en Kirke paa Jordens fra Adams Dage indtil vor Tid, har dette altid været Tilfælde. Uvished og Gjetteværk er altid blevet forkastet af dem, der forlyndte Livets Evangelium, og det af den Grund, at Kundskab er absolut nødvendig, thi denne alene er i stand til at give de Troende Standhaftighed i Fristelsen, Usorsgthed i Lidelsen og Frimodighed i Modgangen, den alene kan formaae dem til at holde deres Bagter ubroselige og hjælpe dem til at seire i Kampen mod det Onde.

Mangel paa denne Kundskab er altid blevet anset for et sorgeligt Savn, og er ogsaa i vore Dage Aarsag til den store Ligegyldighed for Gud og Guds-dyrkelse, som spores allevegne. Meddens Menneskene hige og stræbe efter Enhvervelsen af verdslig Viisdom og udfolder Videnskabernes Sandheder fra Dag til Dag, forsomme de ganske de vigtigere Ting, nemlig at føge Kundskab om Guds Veie. Der er Theorier, Spekulationer og Gisninger i Overslod med Hensyn til

den rette Maade at dyrke den Almægtige paa, det kan ikke negtes; og da i Mangel af positiv Kundskab Enhver har Ret til at hylde sin egen Mening, har det været Øphavet til seg a syv hundrede forskellige Sekter i Kristenheden, hvilke have hver sin Theori og hver sin Methode at dyrke Vorherre paa, kun forenede i dette, at de alle lede til det samme uheldte Væsen, som de kalde Gud, læse og troe den samme Bibel, og Alle haabe at komme til den samme Himmel tilslut. Alle disse Meningsforskjeller ansees som nødvendige og som tilhørende Saliggjorelsens Plan, som om Guds fuldkomne Lov, der vedtoges i Himmelens høje Raad, og som bekræftedes ved Udgådelsen af Kristi Blod, var bestemt til at fortolkes, anvendes og kalsfatzes efter sprosbelige Menneskers Godbefindende.

Mangelen paa Kundskab om den rette Maade, hvorpaa Gud vil dyrkes, er utvivlsomt Aarsag til al den herskende Splid i religiøs Henseende. Gisninger og Hypoteker splitte den videnskabelige Verden ad, og de have samme Virkning paa den religiøse Verden.

Mangel paa den rette Kundskab om Gud og hans Veie havde de samme for-

gelige Resultater tilfølge for Jøderne i Palæstina paa Kristi Tid, som vi nu i vore Dage ses i Kristenhedens. Uagtet de vare Pagtens Folk, uagtet de vare sammenknyttede med Slægtslæbets Baand, hvorpaa de dengang satte saamegen Priis, idet de nedstammede fra Abraham, Isak og Jakob, og uagtet de vare Arvinger til de samme Forjættelser, vare de splidagtige i deres religiøse Tro og Bandel; de vare sondrede i forskellige Sekter og Partier, af hvilke Fariseerne, Sadduceerne og Essenerne vare de fornemste. Uagtet de vare af det udvalgte Folk, hvem Forjættelserne tilhørte, forlaistede dog deres Gud dem.

Den ovennævnte Deel af Israels Huus havde paa Grund af deres Ulydighed og Fraſald været uden nogen Profet og uden Åabenbaring i fire hundrede Aar, og Folgen var, at Kundstaberne om Gud og hans Handlemaade gik tabt. Da de ikke længere havde nogen inspireret Beileder, indsneg der sig Twivl om deres Religions Grundsetninger, Vantroen spredte op, og da der ikke kunde tilveiebringes Enighed mellem Meningerne, affodtes der en Mengde forskellige Sekter. Da saa Gud talte til dem ved Johannes den Døbers Mund og derefter ved Jesu Kristi og Apostlernes Mund, pulkede de i deres Selvtillid paa Loven og Profeterne og sagde: vi ere Abrahams Børn! og bortstodte den Haand, som den Almægtige rakte dem til Hjælp.

Dersom disse Israeliter havde lyttet til Inspirationens Rost, vilde de have lagt deres Kjævleri tilfølge og bleven forenede til een Menighed og lig deres Forædre have saaeet Kundstab om den sande Gud.

Maaden, hvorpaa denne Kundstab erholdtes i gamle Dage, staer atten til Raadighed i vore Dage. Den bestaaer fun i at adlyde Evangeliet. Jesus sagde til Jøderne i sin Tid: „Min Lærdom er

ikke min, men hus, som mig ubsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Billie, han skal kjende om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.“ (Joh. 7, 16.) Og Apostelen siger: „Derpaas vide vi, at vi kjende ham, naar vi holde hans Bud. (1 Joh. 2, 3.)

Her have vi een Regel, som passer paa dem, der ikke have adlydt Evangeliet, og en anden, som er anvendelig paa dem, der have troet og annammet det. Til Forstnævnte sige vi: ombend Eder og bliv dobt i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse og annam den Hellig-Aands Gave ved Haandspaaleggelse. Lad en af Gud kaldet og bemyndiget Tjener udføre disse Ordinancer for Eder, og I skulle vide, om Lærdommen er af Gud eller ikke. Kun paa denne Maade bliver den Oprigtige født paa ny, det vil sige af Vand og Aland; kun paa denne Maade kan han komme ind i Guds Rige og faae Krav paa den Aland, der aabenbarer guddommelige Ting for ham. Han er blevsen begraven med Kristus i Daaben og er opstaat til et nyt og helligt Liv og har erhvervet sig ubestridelig Ret til at vide om Lærdommen er af Gud eller ei.

At Kundstab kan erhverves paa denne Maade, derom kunne Tusinder af Sidste-Dages Hellige bære Vidnesbyrd; ja endnu mere: de kunne bevidne, at efterat have faaet Bisped om Sandheden af Evangeliets første Principer, have de annammet Linie paa Linie, Bud efter Bud, indtil de med urokkelig Overbevisning kunne bevidne, at Gud har etter talt fra sin Himmel, at han har udfoldet Saliggjørelsens Plan for sin Tjener Joseph Smith, samt erklaere, at hvosomhelst, der vil annamme deres Vidnesbyrd, skal faae selvstændig Kundstab om disse Tings Sandhed.

Til vore Godstende, som have annammet Evangeliets første Principer, ville vi sige: hold fast ved Sandheden,

fog stiftig til Herren i Hjertens Ydmighed og hold hans Besalinger. Ransag med Flid Guds Ord, som det findes i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog. Forsom ikke Førsamlingerne, hvor Herrens Ord bliver forklyndt af hans Ejendomme under Indflydelsen af hans Aands Inspiration, og vær varagtige i Bonnen. „Bevis i Eders Tro Dyd, men i Dyden Kundstab, men i

Kundstabens Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudsfrygtighed, men i Gudsfrygtigheden Broderhærlighed, men i Broderhærligheden Kjærlighed til Alle; thi naar dette findes hos Eder, og i Overslodighed, lod det Eder ikke blive ørkeøløse eller usfrugtbare i vor Herres Jesu Kristi Erfjendelse.“ (2 Pet. 1, 5.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Misundelse.

Naar „Stjernens“ ærede Læsere atter faae den ihænde, da ere flere af vores Sødskende allerede paa Veien hjem til Zion, og Mange ere vistnok glade, fordi Herren har stjænket dem Midler til at drage ud fra Babylon og hjem til Zions fredelige Dale, som Herren har beredt til Indsamlingssted for sit Folk i de sidste Dage. Da her er meget faa af de Hellige, som have Midler eller selv kunne forskaffe sig Midler til sin Udfrielse, maae de som oftest vente med Taalmodighed og støle paa, at deres Sødskende, som ere komne hjem, skulle række dem en hjælpsom Haand til deres Reise, og ved disses forenede Bestræbelser blive Flere og Flere udfriede hvært Aar.

Disse Sødskende, som saaledes blive udfriede, ere naturligvis glade og takke Herren, fordi han gav dem Lejlighed til at udvandre til Zion; men de, som ere nødsagede til at blive tilbage, da de selv ere for fattige til at betale deres Reise, og som heller ikke have faaet nogen Hjælp hjemmesra, ere ofte sorgmodige og bedrøvede, fordi de ikke have Anledning til at gjøre Folge med de mere begunstigede af deres Sødskende hjem, og ~~det~~ kunde i enkelte Tilfælde hænde, at denne Sorgmodighed eller Bedrøvelse udartede til Bitterhed og Misundelse. Vi ville i al Kjærlighed formane vores Sødskende, som paa Grund af Omstændighederne maae blive tilbage, at være ydmige og vente med Taalmodighed, indtil Tiden for deres Udfrielse kommer. Glæd Eder i at see, at saamange af Eders Sødskende blive udfriede og nær ingen onde Tanker eller Misundelse i Eders Hjerter, fordi de drage bort, og I maae blive igjen i Babylon. Dersom nogen ond Følelse eller Misundelses Aand skulde optændes i Eders Hjerte, fordi enkelte Sødskende have Fortrinet fremfor Eder og blive hjemsendte, da bekæmp denne og lad gode Følelser og Glæde intage dens Plads. Vær taalmodige i de Provælser, Herren paalægger Eder her i Babylon, da vilde I visselegten blive velsignede, og Herren vil gjøre en Udvei for Eder snarere, end I selv forvente. Sog altid at udføre Eders Pligter, saavidt det staer i

Eders Magt, bevar en god, kjærlig og sagtmødig Aand i Eders Hjerte og ved om Guds Aands Bistand til at bekæmpe alle onde Følelser, som alle ere af Djævelen, og hvoraf Misundelse er en Last, som let kan stabe en ond og bitter Aand i Eder, og være Aarsag maasse til Eders Træfald og Fordærvelse. Enhver Mand eller Kvinde, som nærer Misundelse i sit Hjerte, seer bestandig mørk og indesluttet ud; der hviler til enhver Tid en mørk Sky over deres Aasyn, og naar de see Nogen glæde sig, eller at deres Næste bliver velsignet i sine Foretagender og har god Fremgang, saa føle de Forbittrelse og Misundelse i deres Sind.

Misundelse er en Nod til mange stygge Laster, og den har ført Mange i Fordærvelse; thi dersom en Mand føler Misundelse til en anden, fordi denne er lykkelig og velsignet, da leder dette til Had, og dersom han nærer Had til sin Næste, da ønsker han altid paa at faae Leilighed til paa en eller anden Maade at stade denne og forstyrre hans Lykke og Velsignelse. Vi have mange Beweiser for, at saadanne Mennesker paa Grund af Misundelse have gaaet i Fordærvelse og selv faldt i de Snarer, de have lagt for Andre, der have været mere begünstigede af Lykken.

Vi formane Eder dersor, kjære Sodskende, til at være ydmige, sagtmødige og kjærlige mod hverandre, aflæg Alt, som I vide er Herren mishageligt. Lad altid vel om hinanden, forsaavidt som Sandheden tillader det. Lad hverken Misundelse eller Had faae Indpas i Eders Hjarter. Sog at aflægge alt saadant, medens I ere ere her, og I ville have lidt mindre af Eders Skrabelighed at bekæmpe, efter, at I ere komne hjem. Herrens Ejendere ville see og blive overbeviste om Eders gode Vandet, og ved Guds Bistand ville de gjøre Uldvei for Eders Udfrielse.

Korrespondance.

Amerika.

Salt Lake City den 22de Juli 1872.

Præsident K. Petersen.

Kjære Broder.

Det er mig en stor Glæde, at kunne idag melde Dem vor lykkelige Ankomst til Zion.

Reisen var for mig en Lyfttour; min Hælbred var fortrinlig, de andre Bions-brødre var noget sovhje i Begyndelsen af Reisen, hvad naturligvis ogsaa var tilfælde med de fleste af Emigranterne. Paa Havet havde vi et Par Dage temmelig haardt Veir, saa at ingen For-

samlinger funde afholdes; ellers havde vi Forsamling hver Dag, hvor praktiske Raad og Lærdomme blevne givne, for at den bedste Orden og Forstaelse kunde hersse iblandt os. Vi inddelte Kompaniet ombord i seg Kredse, hver med sin Præsident, samt bestilkede en Vagtmand.

En god Aand hersede blandt os paa hele Reisen, og vi ankom velbeholdne til Salt Lake City den 17de Juli om Aftenen. Fem Born dode paa Reisen, alle omtrent 2 Aar gamle; et af dem blev begravet i New York, to paa Sletterne mellem Omaha og Ogden, og to bragte vi med os hjem. I Salt Lake City havde Skandinaverne beredt os en festlig

Modtagelse i Musikhallen, hvor to Rader Borde vare dækkede med Aarstidens Goder, hvilket var os saa meget mere hjert, som vor Ankomst stede seent om Aftenen. Mange af vore Sødfende havde ventet paa Stationen timevis for at høye deres Venner velkommen, og blandt disse var ogsaa min Familie. De kan troe, det var mig en Glæde at see dem igjen efter mere end tre Aars Fraværelse. Børnene vare næsten ukjendelige for mig, og jeg for dem.

Officererne paa Skibet, samt Agenterne og Konditorerne paa Jernbanen vare meget forekommende mod os. I Chicago havde endel Pøbel samlet sig for at gjøre Fortræd, men det lykkedes ikke efter Ønske. I Omaha er den store Jernbanebro over Missouri Floden færdig, saa at Omstigningen af Jernbanevogne kun tog en Times Tid dennegang.

Vi sandt Alt roligt og fredeligt her hjemme, og Herrens Velsignelse er de Hellige rigeligt tildeel. Salt Lake City har forandret sig meget siden 1869, mange prægtige Huse ere blevne opførte, og Frugthaverne have formernet og udviklet sig betydelig. Jeg kunde ikke have gjenkjendt min egen Have, om jeg ikke havde set Huset. Der er ingen Græshopper her i Staden i Aar, og den Skade, de have anrettet i andre Steder af Territoriet, er ikke af stor Bethyndhed. Hvedehøsten er begyndt, og Landmændene sige, at det tegner til at blive den bedste Høst, de have haft i mange Aar. Mange af Emigranterne have fået Arbeide paa den sydlige Jernbane, hvor de faae $2\frac{1}{4}$ Dollars om Dagen, og Provianten er meget billig.

Broder Lund reiste hjem til sin Familie i Sanpete en af de første Dage efter vor Ankomst hertil; vi havde det meget godt tilsammen paa Reisen, og

han var mig til stor Hjælp i den Blads, jeg var stilset!.

Jeg kan ikke undlade at sige et Par Ord til de Hellige i Skandinavien: „Vær lydige mod Præstedømmet, som er sat til at lede Eder, og opsyld Eders Pligter som Medborgere i Guds Rige, saa ville G blive velsignede i Eders Arbeide og have Fred i Eders Familier — det er den sikreste Maade, hvorpaa G kunne vore i Tro, Lys og Kundstab.

Til Slutning maa jeg takke Dem Broder Peterson, for alle de gode Raad og Lærdomme, jeg har modtaget af Dem under mit Ophold i Skandinavien. Maa Herren velsigne Dem i Deres Mission tilligemed Brodrene, hvem De bedes at overbringe en hjærlig Hilsen fra Deres Broder i Pagten

Eric Peterson.

Ephraim City den 26de Juli 1872.

President N. Peterson.

Kjære Broder.

Jeg skulde have strevet til Dem for, men Broder Eric Peterson lovede at strive til Dem fra Salt Lake City angaaende Emigrationen, dersor har jeg ventet nogle Dage. Jeg sendte Dem et Brev fra New York, som jeg haaber De har modtaget. Vi havde en hurtig Reise paa Jernbanen, og hele Jernbanepersonalet behandlede os med Artighed. Da vi passerede gjennem Ohio, kom vi til et Sted, hvor Lokomotivet Dagen før var løbet af Skinnerne, ved hvilken Lejlighed En dræbtes og Flere saaredes. Dette Ulykkes-tilfælde vækker vor Taknemlighed mod Herren end mere, fordi han har besjermet os mod alle Uheld.

I Chicago opholdt vi os nogle faa

Timer. Bøbelen dersteds var meget bitter. Broder Peterson gik med nogle af de unge Brødre ned til Bagage-Bognene for at passe paa Toiet, thi det skulle oversøres paa andre Bogne; medens han overlod mig Varetægten over Emigranterne. Jeg sagde til en Fyr, som vilde trænge sig ind i Bognene, at han havde Ingenting der at bestille, hvorfors han truede mig paa Livet, sværgende, at jeg ikke skulle slippe levende fra Chicago. Det var en Samling af det værste Pal, jeg har været iblandt, og en Mængde Kommetype sværmede omkring os. En Broder blev fratjaalet 28 Dollars, og flere Andre mistede Et og Undet. Provinthandlere og Frugtsælgere gjorde deres Forretning saa indbringende som mulig, idet de ikke tog det saa noie med Belepengene. Saaledes havde en af vore Folk kjøbt Noget, men fil ingen Penge tilbage. Sælgeren sagde, han havde givet tilbage, men da vor Broder paastod det Modsatte, og jeg havde ingen Grund til at antage, at han sagde Usandhed, klappede jeg i Hænderne og bad alle Emigranterne ikke at kjøbe Mere, for Manden havde faaet rigtig tilbage, hvad de strax efterkom. De kan troe, at Optækteren blev slukket, da al Handel pludselig ophorte. Han sandt det bedst at betale Manden sine Penge, og jeg hørte Ingen klage over ham senere.

Vi havde ikke Bogne nok i Chicago, saa vi vare ved at skulle blive der til næste Morgen, men vi foretrak at benytte et Par Godsvogne for at slippe bort fra denne Røverrede, endssjøndt det havde sine Banskeligheder at stille dem tilfreds, som maatte ind i nævnte Bogne, men Alle

indsaae dog Nødvendigheden af at slippe væk jo før jo heller. Vi standsede nem engelske Muil udenfor Byen, hvor Broder Peterson naaede os næste Dag.

I Omaha blev vi omringede af en Flot Apostater, som søgte at opvække Forstyrrelse. Vageren som jeg havde telegraferset til, havde ikke støffet os Brod nok, saa vi havde kun et halvt Brod til Mands, og da det var Søndag, var der heller ikke Meget at faae hos de andre Bagere. I Chayenne fil vi dog ny Forsyning af frist Brod.

Da vi kom til Salt Lake City var der beredt os en smuk Modtagelse i Musikhallen, hvorom De rimeligvis allerede har hørt. Musik og Taler afvezlede, og de Hellige varer lykkelige over dette Bevis paa Broderhørighed.

Jeg fil Besordring med en Bogn, der gik til Fauntain Green og mødtes af min Familie der. Om Aftenen gav Sangloret mig en Serenade, og det var meget behageligt at høre den smukke Sang: „Velkommen hjem fra fremmed Kyst.“ Alle spurgte efter Dem og ønskede at vide, hvad Tid De kan ventes hjem; Alle synes at længes efter Dem.

Jeg maa nu slutte, men lad mig endnu engang udtale min Taknemlighed til Dem for Privilegiet at gaae hjem. Jeg haaber, De selv ikke maa blive fra Deres Hjem ret længe.

Med venlig Hilsen til Dem selv og Brødrene paa Kontoret og alle mine Venner undertegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet
Ant hon H. Lund.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 349.)

William Marks, som præsiderede over Bions Stav i Nauvoo, hældede til Sidney Rigdons Side. Endstændigt han gjorde dette i al Hemmelighed og ikke offentlig udtalte sine Følelser, forstod de Hellige snart, at hans Ønske og Mening var, at Sidney burde præsidere over Kirken. Det er en meget vanstædig Opgave for en Mand, der har Myndighed til at forvalte et Embede i Kirken, at ville vildlede de Hellige; de komme snart til Kundskab, hvilken Land han er i Besiddelse af. Konferencen blev som sædvanlig afholdt den 6te Oktober. Blandt Autoriteterne, som var nærværende, var ogsaa William Marks, Stavens Præsident. Han blev forkastet af en af Eldsterne, og da der blev foreslaaet om hans Opholdelse, var der blot to Brodre, som løftede deres Haand til Tegn paa, at de vilde op holde ham. Paa Forslag om at frataage ham hans Embede oplostede Alle paa saa Undtagelser nær deres høire Haand. Dette var nok til at styrte William Marks. Derpaa blev der foreslaaet at op holde Eldste John Smith som Stavens Præsident, hvilket blev enstemmig vedtaget. For at vise hvor lidt Erindringen om Joseph og Hyrum, Profeten og Patriarken, rørte ham, ville vi blot sige, at efter disse Mænds Mord, leiede han Huus af Joseph Smiths Enke, Emma Smith, i den Hensigt at holde Børshuus der. De var neppe blevne folde i deres Grave, og Spiseværrelset var endnu plettet med deres Blod, thi de havde ligget der før deres Begravelse, da han arrangerede et

Bal i det samme Børrelse. Da Præsident Young tillige med hans Raad sådette at vide, bestemte de sig til at bruge al deres Indflydelse for at forhindre Folket i at tage Deel i dette Bal. Da de Hellige var bekendte med alt dette, er det intet Under, at han ikke blev gjenvalgt som Præsident for Zion Stav.

En af de første syv Præsidenter for de Halvsjerds, Joseph Butterfield, blev ogsaa forkastet ved denne Konference. Han var kommen i Besiddelse af nogle Penge, og dette var for meget for ham; Pengene var Aarsagen til hans Fall, og det har mange Gange siden den Tid viist sig, at de have været Aarsag til at Mange have apostaseret og forsaget Herren. Eldste Jedediah M. Grant blev valgt til at være hans Eftertræder, og det visste sig, at han var en Mand, der var både god og virksom; han udfyldte denne Plads, indtil han ved Willard Richards Død blev kaldet til at være Præsident Youngs anden Raadgiver.

Denne Konference var til stor Belignelse og Belærelse. Kvorummerne, i Særdeleshed de Halvsjerdsindstyrves, blev udfyldte; flere Hoipræster blev bestifte til at gaae ud til forskjellige Steder i de Forenede Stater og forkynde Herrrens Evangelium; og mange andre vigtige Forretninger blev drøftede og satte i Udførelse. Opførelsen af Templet tilligemed alt Arbeide, som paahvilede de Hellige, blev ordnet med Kraft og Energi ved denne Konference. De Helliges Haab og Fremtids Udsigter vare knyttede til

Templet. Deres hjetelige Ønske og alt deres Arbeide gjaldt dets Fuldførelse. Det var Herrens Besaling, at de skulle gjøre sig al mulig Flid for at fuldføre dette Tempel, imodsat Fald vilde de Ordinancer, som de Hellige udførte for de Døde, ikke være antagelige for Herren.

Den 6te December 1844 blev den største af Soilerne opreist paa Templet. Der var tredive Soiler opreiste rundt Bygningen, og enhver af disse bestod af fem Steenblokke. En udgjorde Fundamentet, i den anden var der udhugget et Billed, som forestillede Solens Opgang, og dens Underrand var endnu under Horisonten; i den tredie Steen var der udhugget 2 Hænder, holdende hver sin Basun og derpaa kom der andre to ovenpaa disse. Billedhuggerarbeidet paa Soilerne var meget smukt udført, og da enhver af dem havde faaet sin bestemte Plads paa Templet, saae det overmaade storartet og skønt ud. Den første Soile blev opreist den 23de September og blot ti Uger medsig til samtliges Opsærelse endskjont Arbeiderne, paa Grund af Uveir og Mangel paa Steen, maatte ophøre med Arbeidet i tre Uger. Da det allerede var seent paa Høsten, nærede man Tvivl om at faae dette Arbeide færdig, inden den mørke Vinter kom med sin Kulde og Sne. Men Herren begunstigede sit Arbeide med godt Veir, indtil det var fuldført, til stor Fryd og Glæde for de Hellige. To Timer efterat den sidste Soile var opført, begyndte det at snee, og samme Nat var det en ualmindelig stærk Kulde.

Resultatet af Profetens og Patriarkens Mord blev ikke saaledes, som Kirkenes Fjender havde ventet. De nærede det Ønske og Haab, at hele Kirken skulle blive omstyrket ved disse Mænds Død; men i Stedet dersor blev de Hellige endnu inderligere forenede og blev med stor Biisdom ledede af Herrens Tjenere,

og det tegnede til, at Folket vilde have god Fremgang. Da de nu faae, at Kirken blev mere udviklet, og at der herskede Fred og Enheds blandt de Hellige, at det uskyldige Blod, man havde udgydt for at omstyrte Herrens Bæk, havde været til ingen Nutte, begyndte Fjenderne at ponse paa andre Midler for at fremme deres blodtørstige Hævnplaner. De begyndte at sætte i Omløb allelags daarrige Nygter om de Hellige og anklagede dem for en heel Masse oprørende Forbrydelser. Flere Aviser vare opfyldte med falske Historier om Tyveri, Falstneri og Mord, som Folket i Nauwooo havde begaet; og grundet paa alle disse Logne og falske Nygter bleve de Hellige Offre for det hele Lands almindelige Uvillie.

Dette var, hvad disse Niddinger ønskede. De forsøgte at opreiße Pobelbander, der skulle uddrive de Hellige fra deres Hjem, men Tiden var endnu ikke kommen, da de Hellige skulle udjages fra denne Stad, og de vare nedsagede til endnu en Tid at vente med at see Resultatet af deres Hævnplaner.

Gubrnor Ford beretter om en Hændelse, som han kom til Kundstab om, hvilket viser disse Klagers Karakter, som blevet satte i Omløb om de Hellige. Han siger:

„Bud mit sidste Besøg til Hancock County, blev det mig meddeelt af nogle af de Helliges Fjender, at disses Tyverier tiltog i en betenklig Grad. De tilstod, at kuns faa Tyverier vare begaede i deres Nabokøb, men at Mormonerne en Nat havde stjaalset segten Heste i Nærheden af Lima i Adams County. Ved Slutningen af min Reise gjorde jeg en Visit til Byen Lima og paa Forespørgsel erfarede jeg, at ingen Heste vare stjaalne dersteds, men at segten Heste paa en Nat vare stjaalne i Hancock County. Denne Tyvehistorie fra Han-

cock County blev derpaa forandret til et andet Settlements, som ligger Nord for Adams County."

I sin Beretning til den lovgivende Forsamling sagde han: „Ketfærdigheden byder mig at sige, at denne Dyvehistorie er kommen mig for Øre, og at jeg finder den at være et ondskabsfuldt Øpspind.

Deg kunde ikke finde noget større Antal Dyve der, end i nogen anden By af samme Størrelse, og hvis vi skulle sammenligne Nauvoo med St. Louis eller nogen anden By i de vestlige Stater, vilde det ubetinget falde ud til Fordele for Mormonerne.“ (Vorts.)

Dyffke-Stolen.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

Størsteparten af Settlere, som først anlagde Kolonier i Amerika, var Folke, som paa Grund af Religionsforfolgelse maatte forlade deres Fædreland England og andre Dele af Europa. Maar dette var Tilfælde, skulde man troe, at ved Oprettelsen af Kolonier i den nye Verden, hvor Styrelsen var fuldkommen under disse Folks egen Kontrol, vilde Lovene angaaende Religionen have faaet en ganske liberal Karakteer; men dette var ikke saaledes; thi i de fleste af Kolonierne var netop det Modsatte Tilfælde og af en meget utaaelig Bestaffenhed. De „Blaae Love“ i Connecticut ere et slaaende Exempel paa dette. Autoriteterne i denne Koloni var overmaade strenge, og en af Lovene var saalydende:

„Ingen Mand skal være fri eller have Stemmeret, undtagen han er Medlem af en af vor Regjering anerkendt Kirke.“

„Den, som ikke er fast i Troen, skal ikke indehave noget Embede, og den, som stemmer for en Person, der ikke er troe mod Regjeringen, idømmes en Multt af et Pund Sterling. For anden Gang

Overtredelse fratasges ham hans Kettigheder.“

„Ingen Kvæker eller Afgiver fra en anerkjendt Troesbekjendelse i denne Stat skal have Ret til at stemme ved Valg af en Magistrat eller anden Øvrighedsperson.“

„Det tillades Ingen at bespise eller huse en Kvæker, Adamit eller Kjætter.“

„Dersom nogen Person gaaer over til Kvækerne, skal han jages i Landsbygthed, og hvis han kommer tilbage, skal han lide Doden.“

„Ingen er tilladt at løbe omkring paa Sabbathen, gaae i sin Have eller paa andre Steder, undtagen til og fra Kirke.“

„Ingen skal reise, tage Mad, rede Senge, seie Huset, klippe Haar eller bæbere sig paa Sabbathen.“

„Det tillades ingen Kvinde at kyssse sit Barn paa Sabbath- eller Faste-Dage.“

Denne Religions-Forblindelse og Intolerance var ikke blot indskrænket til Connecticut, men var meget almindelig i de fleste andre Kolonier og blev strengt over-

holdt i de Stater, som vi nu kalde Ny-England.

Samme Aaland visste sig i de Love, som skulde regulere Samfundets Skille og Sædvaner. Blandt Love, som hørte til denne Klasse, var den, at de, der bare Kniplinger, hvis Pris oversteg 4 Mark for Allen, skulde betale Skat; de, som indførte Kart og Tærninger i Koloniens, skulde mulstres fem Pund Sterling; ingen Person havde tilladelse til at læse en Bønnebog, seire Juul eller Helgendsdage, spille paa noget Instrument med Undtagelse af Mundharpe, Basun og Tromme. En anden Lov, og den troer jeg Enhver vil finde nyttig, bestemte, at den Person, som bagtalte sin Nabo, skulde enten sidde i Gabestokken eller saae femten Pidsteslag paa Ryggen.

Dersom en saadan Lov blev sat i Uldøvelse i disse Dage, da vilde der blive mange saare Rygstylker; men den Lov, som eksisterede dengang, vilde ikke blive tænkt paa nu, langt mindre sat i Kraft.

Vi begyndte i det Niemed at gjøre Eder bekjendt med en af de mest underlige Institutioner, som dengang var almindelig, og udentvivl var ligesaa nyttig, som den var mærkværdig. Det er saa lang Tid siden den blev affastet, at I maaesse aldrig have hørt den omtale. Instrumentet, som benyttedes kaldtes Dyfke-Stolen, og var bestemt til Straffe for Bagtalere og Sladderhanke.

Denne Straf var meget strengere end at sidde i Gabestokken eller blive pidset, og der blev deraf givet tre Advarseler paa Forhaand til vedkommende Bagtaler eller Sladderhanke, saa at han eller hun havde Lejlighed til at affaae fra denne Last; men dersom denne Formning ikke havde den foronstede Virkning,

blev den Anklagede indstævnet for Magistraten og af ham dømt til at udsone sin Brøde i Dyfke-Stolen.

Det Følgende er et Udtog af et Brev, frevet i Juni 1631 af en Hr. Thomas Hartley, til Guvernor Endicott i Massachusetts, hvori dette mærkelige StraffesInstrument og sammes Anwendung beskrives. Det var frevet i en løjerlig Stil, og maaesse det vil more vore Læsere at høre dets Indhold:

I forregaaars Klokket to Estermiddag var jeg Dienvidne til, at John Tuckes Kone Betsey blev affastet i Dyfke-Stolen, fordi hun havde gaaet med Sladder og sat sit Huus og hele Nabolaget i Opror. Hun blev bragt hen til en Dam, i hvis Nærhed jeg opholdt mig, af en Politiembedsmand og en Præst, som ofte havde formanet hende, men til ingen Nutte. En talrig Masse Folk fulgte efter Toget. De medbragte Mastinen, som havde været brugt tre Gange den Sommer. Den bestod af et ophosiet Gulb paa fire smaa Hjul og to opstaende Støtter, imellem hvilke var pladsret en Læfestestang, i hvis ene Ende et Stykke Line var fastgjort; paa den anden Ende var en Stol fæstet, og i den var Betsey fastbunden. Mastinen blev derpaa sat ved Kanten af Dammen, og Kvinden blev nedfaret under Vandet, hvor hun blev holdt et halvt Minut. Betsey havde en stærk Mave og yttrede ikke en Lyd, førend hun havde været saaledes neddukket fem Gange. Til sidst lod hun et ynkligt Skrig høre: „Lad mig gaae! Lad mig gaae! Jeg skal aldrig synde mere, saasandt Herren hjælpe mig.“ Derpaa trak man Mastinen tilbage, løste hende og lod hende gaae hjem saa vaad hun var, en haabefuld, angergiven Kvinde.

Blandinger.

Kaptainen paa „Nevada“, det Skib, som førte vort første Kompagni af Hellige til Amerika i Aar, havde en Samtale med Redaktøren af „New York Sun“, hvori han omtaler Mormonerne, som ankom med hans Skib, paa en meget fordeelagtig Maade. Han siger: „De komme allesammen med denne Dampstibbslinie. Jeg troer, jeg har bragt flere af dem over til disse Øyster, end nogen anden Kaptain, og jeg kan sige, at de ere de mest ordentlige og bedste Mennesker, jeg har set over Atlanterhavet. De gjøre os aldrig Bryderi i nogen Henseende. De synge og holde Horsamlinger to Gange daglig, og opføre sig i det Hele taget meget bedre end de, som kalde sig Kristne. De kan optage dette i Deres Blad og sige, at Kaptain Forsyth har fortalt Dem det.“

Eldste George Reynolds, som ankom til Salt Lake City den 17de Juli fra sin Mission i England, omtaler Reisen paa følgende Maade:

„Selvskabet forlod Liverpool den 26de Juni med Dampstibet „Nevada“. Den første Halvdeel af Reisen var meget kold og stormfuld. Officererne paa Skibet sagde, at det var ualmindeligt koldt for denne Aarstid at være. Den anden Halvdeel af Reisen var meget behagelig. Kapt. Forsyth er stolt af at have bragt flere Hellige til Amerika end nogen anden Kaptain og siger, at han foretrækker dem, fremfor alle andre Emigranter. Han drager altid Omsorg for sine Passagerers Velbefindende og Bekvemmelighed, og alle Skibets Officerer ere meget artige og forekommende.“ Bror Reynolds omtaler i Sædeleshed Kolkene og Opvarterne som meget opmærksomme og hjælpsomme.

Kaptain Forsyth sender sin bedste Hilsen til dem af sine Venner, som nu ere i Zion, hvis Bekjendtskab, han har gjort paa tidligere Reiser.

In d h o l d.

Side.		Side.	
Præsident George A. Smiths Be-		Korrespondance	361.
fog i Staterne 353.		Lidt af vor Kirkes Historie	364.
Kundstab om Evangeliet	358.	Dyke-Klokken	366.
Nedaktionens Bemærkninger	360.	Blandinger	368.

Roskilde.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen
Trykt hos F. E. Bording.